

Når *det* endelig sker

- et fantastisk stop på rejsen fra barndom til ungdom.

Af Aslak Gottlieb

Alle mennesker husker når *det* endelig sker for dem. For mig var det i min fætters lejlighed på det ydre Østerbro i København. Det skete i forbindelse med, at han var udstationeret som FN-soldat på Cypern. Jeg havde hørt, at tropperne kedede sig så kraftigt, at de brugte tiden på at skyde til måls efter herreløse hunde. Det dementerede min fætter imidlertid. Uanset hvad han så foretog sig på den græsk-tyrkiske ø, gav hans fravær fra Danmark mig min helt unikke chance for at prøve *det*, for hans lejlighed stod tom i seks måneder.

Selvom hun ikke viste det, var min mor bekymret. Hun følte naturligvis, at jeg nu var ude på dybt vand, hvor hun af gode grunde ikke kunne hjælpe mig. Heldigvis er hun af hippie-skolen, hvad angår opdragelse, så hun lod mig selvfølgelig høste mine egne erfaringer. Jeg tvivler på, at min far på nogen måde har været bekymret. Han bekymrer sig om alt muligt andet, men på dette område var han vist nærmere lettet. Jeg er hans ældste søn, så han følte nok snarere, at der nu var en *ting mindre* at bekymre sig om. Nu, jeg ligesom havde kastet mig ud i det, kunne han slippe ansvaret også på det område.

Men som sagt. Min fætter var i Cypern, så jeg havde frit spil. Alle parter var indstillede på, at det var godt, at det skete inden for familiens rækker. I det halve år Fætter skulle være væk, kom han kun hjem på orlov i en to ugers periode, hvor vi så ville være nødt til at dele. Det gik nok. Vi havde jo kendt hinanden fra vi var helt små og altid leget godt sammen. Vi så ikke så meget til hinanden som (næsten) voksne, men der er altid en helt særlig indforståethed mellem mennesker, som har leget godt sammen som børn. Det var der også mellem os, selvom han var et år ældre end mig og mildest talt havde været ret dominerende i vores drengelige. Hårdt og brutalt havde han fordelt rollerne mellem os og mine andre fætre, når der fx skulle udkæmpes kampe mellem politi og gangstere. Det foregik som regel i min mormors og morfars kælder. Her fandtes et væld af gamle møbler, aflagt tøj og eksotiske genstande fra

Indonesien, hvor min morfar voksede op. Men vigtigst af alt stod der en grammofon og to kasser med beat-singler fra vores forældres ungdom i 60erne. De mest rock 'n roll'ede af pladerne spillede vi igen og igen. Selvom musikken var fra 50erne og 60erne hensatte lyden os til 20ernes Chicago, hvor drabelige opgør under spiritusforbuddet i USA udkæmpedes mellem politi og gangstere. Og det var altså min ældre fætter, der hver gang bestemte, hvem der skulle være politi og hvem der skulle være gangster. Ikke mindst hvem af de to grupper, der trak sig ud af de heftige ildkampe og slagsmål med færrest skader eller overhovedet livet i behold! Ikke desto mindre elskede jeg disse lege og samværet med mine fætre, så det føltes helt naturligt, at vi som voksne kom til at deles om noget så intimt. På samme måde føltes det naturligt, at min ældre fætter ligesom havde banet vejen for mig, og nu storsindet lod mig komme på banen. Endda på hans helt egne, private enemærker. Det var stort og jeg følte, at jeg havde masser af tid til endelig at prøve det.

Min fætter delte sin lejlighed med *sin* fætter til den anden side af sin familie (hvilket altid var ret svært at forklare udenforstående). Det skulle altså være på et værelse ved siden af min fætters fætters værelse at jeg oplevede det, jeg tror alle begynder at drømme om i teenageårene. Jeg var nu 19 år og følte mig fuldstændig klar til at tage det store spring. Efter gymnasiet havde jeg i et halvt år rejst jorden rundt sammen med en ven, men stadig uden rigtigt at have følelsen af at have prøvet det. Jeg var selvfølgelig lidt nervøs ved at Fætters fætter hver aften lå inde ved siden af, som regel med sin kæreste på besøg, for jeg kendte ham ikke på forhånd. Det skulle nu vise sig at blive ret fornøjeligt, for jeg fik masser af muligheder for at tale sammen i køkkenet ind i mellem. Han var aktiv DSU'er og kom i øvrigt senere i Folketinget. Det undrer mig, hvis ikke han bliver minister en dag. Ligesom min egen fætter, var han lidt ældre end mig og udøvede en hvis dominans. Endda så meget, at han fik mig overbevist om, at jeg skulle stemme på Socialdemokratiet, hvilket jeg gjorde for den eneste gang i mit liv. Jeg skylder fætters fætter at nævne, at hans dominans ikke på nogen måde var urimelig. Der var faktisk tale om en 'demokratisk dominans': Med opildnet sind og vildt gestikulerende arme og ben (og faktisk som jeg husker det også hår!) argumenterede han mig politisk langt ud af banen, hver gang vi så tv-nyheder sammen, eller delte avisen, når vi sad søndag formiddag og tømmermandshang over morgenkryddere og sort kaffe. Det var fornøjeligt, fordi han var så fuld af humør og humor på samme tid. Ellers tror jeg ikke, at jeg havde været klar til at foretage den virkelig svære manøvre, det er at lade sig overbevise om

at stemme på et andet parti, end det man egentlig inderst tror på står for det rigtige. Det kan føles som et knæfald at overgive sig til en andens synspunkter. Og som om, at man svigter det, man tidligere stod for. Men jeg *måtte* tage konsekvensen af, at han gang på gang argumenterede mig politisk ud af banen.

Bekendtskabet med min fætters fætter var blot en sidegevinst ved at prøve *det*. Det gav hverken kildren i maven eller ustyrlige lykkefølelser at diskutere politik med ham, men alligevel var det en del af den fantastiske oplevelse jeg fik i lejligheden på Ydre Østerbro. For jeg var virkelig så lykkelig over denne nye dimension af mit liv, at alt hvad jeg husker fra den periode står i en gyldent skær. Bare det at hente en pizza nede på hjørnet blev til noget stort. At komme ind ad døren var saliggørende hver gang. Alt hvad jeg gjorde fik en helt særlig betydning, fordi *det* var sket for mig: **Jeg var flyttet hjemmefra og havde fået min egen lejlighed!** Fra den ene dag til den anden satte jeg selv dagsorden for min *gøren* og laden ét hundrede procent. Ikke fordi jeg lagde mit liv om af den grund. Jeg beholdt det samme arbejde som før. Jeg fortsatte med at gå til fodbold, bare i en anden klub. Og bortset fra min fætters fætter, blev jeg ved med at se de samme venner som før. Men når man flytter hjemmefra opløser man nogle meget bestemte rammer for sit liv fra den ene dag til den anden. *Hjemme* er der hvor man er privatpersonen "mig selv". Hjemme er der, hvor man ikke behøver at forstille sig af hensyn til andre eller af hensyn til hvad man tror andre synes om én. Hjemme er der hvor man spiser og sover. Hjemme er der, hvor man mærker om man grundlæggende er ked eller glad. Hjemme er det sted i verden, hvor man er allermest tryk. Der, hvor man er urørlig. Har helle. Er fri. Så det lyder nok lidt selvmodsigende når jeg hævder, at det er så vidunderligt netop at flytte *hjemmefra*. Men forstå mig nu ret. Selvom jeg har rejst jorden rundt, var de 18 kilometer med mit første flyttelæs en milepæl i selve livets lange rejse ind i voksenverdenen.